

Ot.prp. nr. 35

(2005–2006)

Om lov om endringer i lov 16. juli 1999 nr. 66 om Schengen informasjonssystem (SIS)

*Tilråding fra Justis- og politidepartementet av 9. desember 2005,
godkjent i statsråd samme dag.
(Regjeringen Stoltenberg II)*

1 Proposisjonens hovedinnhold

I denne proposisjonen fremmer regjeringen forslag om endringer i lov 16. juli 1999 nr. 66 om Schengen informasjonssystem (SIS loven). Bakgrunnen for endringene er at EUs Råd gjennom to rettsakter i henholdsvis april 2004 og februar 2005 har vedtatt endringer i Schengenkonvensjonen. Disse konvensjonsendringene forutsettes gjennomført i norsk rett gjennom tilsvarende endringer i SIS loven.

Endringsforslagene går ut på å endre SIS loven §§ 6, 8, 11, 12 og 20.

Lovens § 6 foreslås endret ved at det åpnes adgang til å registrere at en person som er etterlyst internasjonalt siktet for en forbrytelse, har rømt fra frihetsberøvelse. Videre foreslås det å utvide listen over de gjenstander som kan registreres fordi de er meldt stjålet eller på annen måte er bortkommet i forbindelse med en forbrytelse. I tillegg åpnes det for at også båter, luftfartøyer og containere kan registreres i medhold av § 8 med henblikk på observasjon og målrettet kontroll.

Lovens § 11 foreslås endret ved å gi nærmere regler om behandling av supplerende opplysninger som ikke registreres i SIS-systemet, men som det er nødvendig å utveksle for å kunne fullføre et rettslig samarbeid mellom to eller flere Schengenland om utlevering av en lovbrøyer eller tilbakeføring av en gjenstand.

I lovens § 12 foreslås tilføyd at også påtalemyn-

digheten skal kunne få direkte tilgang til SIS. Videre foreslås det at utlendingsmyndigheter med ansvar for håndtering av utlendingslovgivningen skal få anledning til å søke etter opplysninger om stjalne eller forsvunne blankodokumenter eller legitimasjonsdokumenter.

Lovens § 20 foreslås endret ved at det tilføyes regler om sletting av supplerende opplysninger. I tillegg foreslår departementet mer enhetlige absolutte sletteregler for opplysninger om gjensander.

2 Lovforslagets bakgrunn

EUs Råd vedtok 29. april 2004 forordning (EF) nr. 871/2004 og 24. februar 2005 beslutning 2005/211/JIS (justis- og innenrikssaker) om innføring av visse nye funksjoner i Schengen informasjonssystem. Endringene i SIS inngår som et ledd i EUs felles tiltak for å forebygge og bekjempe terrorhandlinger. EUs handlingsplan mot terrorisme legger betydelig vekt på å forsterke innsatsen mot terrorisme gjennom en rekke ulike tiltak og virkemidler. En styrking av samarbeidet mellom politimyndigheter og påtalemyndigheter i medlemslandene inngår som et vesentlig element i handlingsplanen. Som et ledd i dette arbeidet bør reglene om anvendelse av SIS forbedres, slik at systemet blir et mer effektivt redskap i kampen mot kriminalitet og for å avverge terrorhandlinger. Dette er

bakgrunnen for forslaget til nye regler om funksjonaliteten i SIS, som nå er vedtatt av EU gjennom de to rettsaktene som det er vist til ovenfor.

Schengen informasjonssystem (SIS) er et databasert register til bruk i alle land som deltar i Schengen-samarbeidet. Informasjonssystemet er todelt. Det består dels av en sentral base og teknisk støttefunksjon lokalisert i Strasbourg i Frankrike (C.SIS), dels av nasjonale registre som opprettes og drives av det enkelte Schengenland. Den nasjonale delen av SIS, den såkalte N.SIS databasen som opprettes i hvert Schengenland, inneholder de samme opplysningene som den sentrale basen og de øvrige N.SIS basene. Det er den felles tekniske støttefunksjonen i Strasbourg som sørger for dette, og som også har til oppgave å kontrollere om all informasjonsoverføring skjer på en korrekt måte. Informasjonsoverføringen gjennomføres i løpet av noen få minutter, hvilket innebærer at alle de nasjonale databasene inneholder de samme opplysningene til enhver tid. Hvert Schengenland driver for egen regning og på eget ansvar den nasjonale delen av SIS. Videre har hvert land en nasjonal enhet som har ansvar for bruken av systemet. Disse enhetene har fått betegnelsen SIRENE (Supplementary Information Request at the National Entries). All informasjon som nasjonale myndigheter ønsker å registrere i SIS, skal legges inn gjennom SIRENE. I Norge er SIRENE-funksjonen plassert ved Nye Krios.

Norge tar del i samarbeidet i SIS som følge av Schengen-avtalen. SIS er opprettet i medhold av avsnitt IV i Schengen-konvensjonen og ble operativt i 1995. SIS anses å være et helt sentralt element i Schengen-samarbeidet. På nærmere bestemte vilkår kan medlemslandene utveksle visse typer informasjon via registeret. Opplysninger om personer kan bare registreres i SIS for bestemte formål som er nøye regulert i Schengen-konvensjonens artikler 95 – 99. Funksjonaliteten i datasystemet sikrer Schengen-landenes myndigheter mulighet for automatisert søking i innberettede opplysninger om personer og gjenstander, bl.a. ved utøvelse av ytre grensekontroll, i politiets etterforskning i straffesaker, og for å sikre offentlig orden og sikkerhet. SIS er nærmere beskrevet i St.prp. nr. 42 (1996-1997) og Ot.prp. nr. 56 (1998-99) punkt 6.2.1 og 9.4.1.

Vedtaket om en forordning og beslutning er de første endringene i funksjonene i SIS. Grunnen til at disse endringene vedtas i to separate rettsakter, er at reglene om SIS er hjemlet både i EF-sam-

arbeidet om fri bevegelighet for personer i søyle I og i EUs traktatbestemmelser om politisamarbeid og rettslig samarbeid i straffesaker i søyle III. For en nærmere beskrivelse av Schengen-regelverkets forankring i EU-samarbeidet vises til St.prp. nr. 50 (1998-99) punkt 2.3. Forordningen og beslutningen om endringer i SIS omfattes av avtale av 18. mai 1999 om Norge og Islands tilknytning til gjennomføringen, anvendelsen og videreutviklingen av Schengen-regelverket. Norske eksperter har i samsvar med avtalen deltatt i utformingen av regelverket. I henhold til Schengen-avtalens artikkel 8 nr. 2 bokstav a skal EUs råd underrette Norge om vedtak om nye rettsakter som innebærer en videreutvikling av Schengen-regelverket. Norge skal på selvstendig grunnlag avgjøre om innholdet i rettsaktene skal godtas fra norsk side og innarbeides i norsk rett.

Gjennomføring av endringene i SIS vil kreve endringer i lov 16. juli 1999 nr. 66 om Schengen informasjonssystem. I samsvar med Grunnloven § 26 annet ledd og avtalen om tilknytning til Schengen-regelverket artikkel 8 nr. 2 bokstav c, er det derfor ved underretning til EU om norsk godtakelse av vedtak om videreutvikling av Schengen-regelverket, tatt forbehold om Stortingets samtykke. Slik underretning ble besluttet ved kgl. res. av 7. juni 2005.

I St.prp. nr. 31 (2005-2006) fremmes forslag om samtykke til godtakelse av de ovennevnte rettsaktene.

3 Gjennomføring av rettsaktene i norsk rett

Reglene om etablering, drift og bruk av SIS i norsk rett er gitt i lov av 16. juli 1999 nr. 66, jf Ot.prp. nr. 56 (1998-99). Loven bygger på bestemmelsene om SIS slik de fremgår av Schengen-konvensjonen. I forbindelse med lovarbeidet den gang la regjeringen vekt på at Stortinget skulle ha anledning til å vurdere de prinsipielle spørsmålene som knytter seg til registrering og utveksling av personopplysningene i SIS. Samtidig var det et ønske om å samle alle regler som gjelder SIS på ett sted for å sikre best mulig oversiktighet og tilgjengelighet. Ved gjennomføring av de ovennevnte rettsakter som endrer enkelte bestemmelser i konvensjonen, kreves det på denne bakgrunn at reglene i lov om Schengen informasjonssystem endres tilsvarende.

4 Høringen

Forslaget til endringer i SIS loven ble sendt på høring den 24. oktober 2005. Departementets høringsnotat ble sendt til følgende høringsinstanser:

Departementene
Riksadvokaten
Statsadvokatembetene
Politidirektoratet
Politiets data- og materielltjeneste
Politiets sikkerhetstjeneste
Politi høyskolen
Nye Kripos
Datatilsynet
Den Norske Advokatforening
Stortingets ombudsmann for forvaltningen
NOAS
Regjeringsadvokaten
Toll- og avgiftsdirektoratet
Utlendingsdirektoratet

Følgende høringsinstanser hadde realitetsmerknader:

Den Norske Advokatforening
Riksadvokaten
Kommunal- og regionaldepartementet
Datatilsynet
Nye Kripos
Utlendingsdirektoratet

5 Nærmere om de enkelte endringsforslagene

5.1 Innledning

Endringsforslagene er i sin helhet en følge av EUs vedtatte endringer i Schengenkonvensjonen (konvensjonen). Forutsatt Stortingets samtykke, jf nærmere om dette i punkt 2 i proposisjonen, er Norge folkerettslig forpliktet til å gjennomføre disse endringene i norsk lovgivning, med mindre bestemmelsene i konvensjonen er utformet slik at det er overlatt til de enkelte Schengenlandene å regulere angjeldende forhold etter nasjonal lovgivning. Noen av de forslagene som fremmes i denne proposisjonen er av en slik art, slik som forslagene om utvidet adgang til SIS for henholdsvis påtalemyndigheten og utlendingsmyndighetene jf nærmere om dette i punkt 5.5 i proposisjonen. Det er imidlertid viktig å understreke at det i utgangspunktet er ønskelig å tilstrebe et mest mulig ensartet regelverk i de ulike Schengenlan-

dene, slik at det er avviket fra den generelle regelen som bør være særskilt begrunnet.

5.2 Registrering av opplysninger om personer som har rømt fra frihetsberøvelse

5.2.1 Gjeldende rett

SIS loven § 6 første ledd bokstav a til j gir en uttømmende opplisting over de opplysninger som kan registreres om personer. Det er derfor ikke adgang til å registrere andre opplysninger om personer enn de som er nevnt i bestemmelsen. Bestemmelsen er i samsvar med den opprinnelige ordlyden i konvensjonens artikkel 94 nr. 3, hvor etter det blant annet er tillatt å registrere om vedkommende er bevæpnet eller anses som voldelig.

5.2.2 Endringen i Schengenkonvensjonen

Konvensjonens artikkel 94 nr. 3 første avsnitt bokstav g ble endret ved en tilføyning av ordene «eller har rømt». Med dette siktes det til etterlyste personer som har rømt fra frihetsberøvelse, som for eksempel fra et fengsel eller arrestlokale. Begrunnelsen for endringen er først og fremst at en slik opplysning er viktig for politiets vurdering av hvilke sikkerhetstiltak man bør treffe ved en pågrepelse av personen.

5.2.3 Departementets høringsnotat

Under henvisning til den begrunnelse som ligger til grunn for endringen av konvensjonens artikkel 94, foreslo departementet i høringsnotat 24. oktober 2005 å innta en tilsvarende endring i SIS loven § 6 første ledd, dog slik at det presiseres at vedkommende har rømt fra frihetsberøvelse.

5.2.4 Høringsinstansenes syn og departementets vurdering

Datatilsynet uttaler at de ikke har innvendinger mot forslaget, men at de savner en nærmere begrunnelse for hvorfor opplysningene er nødvendig å registrere, og hvilken nytteeffekt opplysningene antas å ville få.

Som nevnt i punkt 5.2.2 i proposisjonen er begrunnelsen først og fremst at politiet skal bli bedre i stand til å vurdere nødvendige sikkerhetstiltak. At en person har rømt fra frihetsberøvelse kan for eksempel være et tegn på at vedkommende er farlig, slik at det kan være nødvendig å

sørge for strengere sikkerhetstiltak enn hva som ellers er vanlig i forbindelse med en pågripelse.

5.3 Utvidet adgang til å registrere gjenstander

5.3.1 Gjeldende rett

SIS loven § 6 annet ledd bokstav a til f inneholder en uttømmende opplisting av de gjenstander som kan registreres i SIS. Bestemmelsen er sammenfallende med den opprinnelige ordlyden i konvensjonens artikkel 100 nr. 3. I tillegg gir lovens § 8, som tilsvarende konvensjonens artikkel 99, anvisning på vilkårene for å kunne registrere opplysninger om personer og kjøretøyer med henblikk på observasjon og målrettet kontroll. Bestemmelsene i lovens §§ 6 og 8 må ses i sammenheng, idet det kun kan registreres kjøretøyer som nevnt i § 6.

5.3.2 Endringen i Schengenkonvensjonen

Artikkel 100 nr. 3 ble endret slik at listen over gjenstander som kan registreres er utvidet til blant annet å omfatte båter, luftfartøyer, industriutstyr, utenbords båtmotorer, containere, vognkort og registreringsskilt for kjøretøyer, verdipapirer og betalingsmidler slik som sjekker, kredittkort, aksjer og obligasjoner som er meldt stjålet eller på annen måte er forsvunnet. Som følge av dette ble også artikkel 99 nr. 1 endret ved at det i tillegg til kjøretøyer åpnes for å registrere båter, luftfartøyer og containere.

Hensikten med den utvidede registreringsadgangen er å øke effektiviteten i det internasjonale politisamarbeidet, for derved å oppklare flere straffesaker med internasjonale forgreninger. Videre vil registrering av de tilføyde gjenstander i SIS gjøre det enklere å oppspore dem med henblikk på tilbakeføring til rette eier.

5.3.3 Departementets høringsnotat

Departementet foreslo i høringsnotat 24. oktober 2005 å utforme SIS loven § 6 annet ledd på samme måte som konvensjonens artikkel 100 nr. 3 slik den lyder etter endringen. Likeledes ble det foreslått å tilføye båter, luftfartøyer og containere i lovens § 8 første ledd for å gjennomføre den tilsvarende endringen av konvensjonens artikkel 99 nr. 1.

5.3.4 Høringsinstansenes syn og departementets merknader

Datatilsynet bemerker at departementet ikke har

dokumentert verken behovet for eller nytte av utvidet registrering. Begrunnelsen i høringsnotatet om at utvidelsen kan føre til oppklaring av flere straffesaker med videre kan etter tilsynets oppfatning brukes som argument for registrering av hvilken som helst gjenstand eller dokument. *Datatilsynet* advarer videre generelt mot en omfattende utvidelse, da dette også er skritt i retning av å endre det grunnleggende formålet med opprettelsen av SIS.

Som nevnt i punkt 2 i proposisjonen forutsettes det at Norge gjennomfører endringene i konvensjonen, med mindre reguleringen av forholdet er overlatt til nasjonal lovgivning. Forslaget om utvidet adgang til å registrere gjenstander er ikke av en slik art. Begrunnelsen for endringen i konvensjonen fremgår i punkt 5.3.2 i proposisjonen. Departementet kan heller ikke se at den foreslåtte utvidelsen endrer det grunnleggende formålet med SIS. De gjenstander som foreslås tilføyd blir erfaringsmessig hyppig brukt i forbindelse med utøvelse av straffbare handlinger, som for eksempel kredittkort, industriutstyr, stjalne registreringsbevis med videre. At disse gjenstandene nå kan registreres i SIS innebærer etter departementets oppfatning nettopp en styrking av formålet med SIS.

5.4 Regulering av supplerende opplysninger

5.4.1 Gjeldende rett

I henhold til SIS loven § 11 reguleres overføring av supplerende opplysninger, som ikke formidles via SIS, av lov 11. juni 1971 nr. 52 om strafferegistrering og lov 14. april 2000 nr. 31 om behandling av personopplysninger. Schengenkonvensjonen hadde før de nå vedtatte endringene ingen uttrykkelig bestemmelse om behandling av supplerende opplysninger. Behandlingen av disse ble regulert av den nasjonale lovgivningen i de respektive Schengenlandene. Hvilke opplysninger det kan være aktuelt å formidle utenfor SIS fremgår hovedsakelig av konvensjonens artikkel 95 nr. 2 a – e og artikkel 99 nr. 4 a – g. Det dreier seg her om opplysninger det er nødvendig å utveksle for at en melding om etterlysning av en lovbrøyer med anmodning om pågripelse og utlevering eller observasjon og kontroll skal kunne fullbyrdes. I hovedsak er det snakk om opplysninger om hvilken myndighet som anmoder om tiltaket, om det foreligger beslutning om pågripelse eller liknende avgjørelse, om den straffbare handlingens art og klassifisering, under hvilke omstendigheter den straffbare handlingen er begått og om følgene av

den straffbare handlingen. Ved registrering av personer og kjøretøyer som er involvert i grov og vedvarende kriminalitet over landegrensene er det adgang til å utveksle supplerende opplysninger om vedkommende person eller kjøretøy er funnet, om sted, tid eller grunn for kontrollen, om reiserute og bestemmelsessted, om ledsagere eller passasjerer og om under hvilke omstendigheter personen eller kjøretøyet er funnet. En nærmere omtale av supplerende opplysninger er gitt i Ot.prp. 56 (1998-99) punkt 6.4.6.

5.4.2 Endringen i Schengenkonvensjonen

Artikkel 92 ble endret ved at det er tilføyd et nytt punkt 4, som oversatt til norsk har følgende ordlyd:

«Medlemsstatene skal i samsvar med nasjonal lovgivning og gjennom myndighetene som er utpekt til dette formål (SIRENE) utveksle alle tilleggsopplysninger som er nødvendige i forbindelse med innlegging av meldinger, og som gir mulighet til å iverksette de nødvendige tiltak dersom en under søk i Schengen informasjonssystemet finner opplysninger om personer og gjenstander registrert i systemet. Slike opplysninger skal kun anvendes for det formålet de ble gitt.»

I tillegg ble det vedtatt egne sletterregler for supplerende opplysninger, jf nærmere om dette i punkt 5.6 i proposisjonen.

5.4.3 Departementets høringsnotat

I departementets høringsnotat 24.oktober 2005 ble det foreslått å endre SIS loven § 11 i samsvar med konvensjonens artikkel 92 nytt nr. 4. I denne forbindelse uttaler departementet i punkt 4.3.3 i høringsnotatet følgende:

«Departementet finner det positivt at det nå er vedtatt en særskilt bestemmelse for formidling av supplerende opplysninger. Den nye artikkel 92 nr. 4 nedfeller de grunnleggende personvernrettslige prinsippene om nødvendighet og formålsbestemthet. Videre gir den anvisning på at det kun er SIRENE som skal håndtere disse opplysninger. For Norges vedkommende vil konvensjonens nye bestemmelse ikke føre til noen endring av hva som er gjeldende praksis.»

5.4.4 Høringsinstansenes syn og departementets vurdering

Datatilsynet stiller seg positiv til den presisering som foreslås når det gjelder behandling av supplerende opplysninger. Ingen av høringsinstansene hadde innvendinger mot forslaget.

Som nevnt i høringsnotatet anser departementet det som en fordel at det i konvensjonen er innført en felles bestemmelse for behandling av supplerende opplysninger. Den nye bestemmelsen i konvensjonen vil for Norges vedkommende ikke medføre noen realitetsendringer, idet også norsk personvernlovgivning oppstiller krav om formålsbestemthet og nødvendighet ved behandling av opplysninger. Videre er det allerede i dag kun SIRENE (Nye Kripos) som formidler supplerende opplysninger. For å sikre likeartet behandling er det likevel positivt at det i konvensjonen nå er gitt klare regler med henblikk på hvem som skal behandle slike opplysninger og hva som er vilkårene for at disse kan utveksles. Som det fremgår av punkt 5.4.2 skal regulering av utvekslingen av disse opplysningene skje i henhold til nasjonal lovgivning. Departementet foreslår på denne bakgrunn at konvensjonens artikkel 92 nr. 4 gjennomføres i norsk rett ved at SIS loven § 11 gis et tilsvarende innhold. Bestemmelsen regulerer de tilfellene der Norge enten er avsender eller mottaker av supplerende opplysninger. Når Norge er avsender, vil særlig vilkåret om nødvendighet være av interesse ved at det ikke skal sendes flere eller andre supplerende opplysninger enn de som er nødvendig for at mottakerlandet kan gjennomføre de tiltak den norske meldingen gir grunnlag for. Når Norge er mottaker av en melding, vil derimot vilkåret om formålsbestemthet være av størst betydning. Som eksempel kan nevnes at Norge mottar en melding fra et annet Schengenland med anmodning om å pågripe en bestemt person. I denne forbindelse overføres det i tillegg supplerende opplysninger som gir en nærmere beskrivelse av den straffbare handlingen vedkommende er siktet for. Norge vil da ikke kunne bruke disse opplysningene til et annet formål enn nettopp å pågripe den etterlyste personen. Etter at personen er pågrepet, må de mottatte opplysningene slettes, jf nærmere om dette i punkt 5.6 om endring av slettereglene.

5.5 Utvidet tilgang til SIS

5.5.1 Gjeldende rett

Tilgang (rett til direkte søk) til SIS er regulert i SIS loven § 12. Tilgang til hele systemet har kun politimyndighet når den utøver grensekontroll eller annen kontroll. I tillegg har utlendingsmyndighet med ansvar for håndtering av utlendingslovgivningen tilgang til SIS. Denne tilgangen er imidlertid begrenset ved at den kun gjelder opplysninger som nevnt i SIS loven § 7 nr. 2, det vil si opplysninger om borgere fra tredjeland utenfor Schengen-området som av et Schengenland er nektet innreise.

I tillegg fremgår det av bestemmelsens annet ledd at tilgang kun skal gis til personer som har fått særskilt bemyndigelse, og at brukerne bare kan søke etter de opplysninger som er nødvendige for å ivareta deres oppgaver.

5.5.2 Endringen i Schengenkonvensjonen

Konvensjonens artikkel 101 ble endret på to punkter. For det første ble det tilføyd at også nasjonale justismyndigheter som blant annet har ansvar for å innlede offentlig rettsforfølgning i straffesaker, kan få adgang til å foreta søk i SIS. I praksis innebærer endringen at også påtalemyndigheten kan få tilgang til SIS. Videre ble utlendingsmyndighetens tilgang til SIS utvidet til å gjelde opplysninger i personrelaterte dokumenter som er registrert i SIS etter artikkel 100 fordi dokumentet er stjålet eller på annen måte tapt. Sistnevnte endring er begrunnet med at utlendingsmyndighetene da vil få et bedre grunnlag for å kunne avgjøre søknader om for eksempel visum. Det ble i denne sammenheng lagt særlig vekt på at man i større grad kan unngå å innvilge visum til personer som benytter seg av forfalskede dokumenter.

Det er lagt opp til at de nevnte myndighetenes eventuelle tilgang skal reguleres av nasjonale regler.

5.5.3 Departementets høringsnotat

I høringsnotat 24. oktober 2005 foreslo departementet at begge endringene i konvensjonens artikkel 101 gjennomføres i norsk rett ved å endre SIS loven § 12 tilsvarende.

Vedrørende påtalemyndighetens tilgang uttalte departementet følgende (se punkt 4.4.3.1 i høringsnotatet):

«Innledningsvis ønsker departementet å presisere at politiets påtalemyndighet allerede i dag

har tilgang til SIS, idet denne delen av påtalemyndigheten omfattes av begrepet «politimyndighet» i SIS loven § 12. Statsadvokatene og riksadvokaten har derimot ikke tilgang, og spørsmålet er derfor kun om det skal åpnes for at også den høyere påtalemyndighet kan gis tilgang til SIS.

Ved vurderingen av dette spørsmål er det et vesentlig poeng at EU også har vedtatt at de nasjonale representantene i Eurojust får direkte tilgang til sine lands SIS databaser, jf ny artikkel 101 B. Eurojust er EUs senter for påtalemyndighetens samarbeid om rettshjelp i straffesaker. Senteret består av nasjonale representanter for påtalemyndigheten i de ulike EU land. Hensikten er å forenkle og effektivisere det rettslig samarbeide i konkrete straffesaker med internasjonale forgreninger. Norge har inngått en avtale med EU om norsk deltakelse i Eurojust, og det norske kontoret er allerede opprettet. For at den norske statsadvokaten skal kunne søke etter informasjon i den norske SIS databasen må det etableres en hjemmel for dette i SIS loven.

Departementet foreslår på denne bakgrunn at SIS loven § 12 utvides til også å omfatte påtalemyndigheten. I tillegg vil det bli nødvendig å endre forskrift til SIS loven med henblikk på å regulere hvem som kan bemyndige de enkelte representantene innenfor påtalemyndigheten, jf SIS loven § 12 annet ledd.»

Vedrørende utlendingsmyndighetens utvidede tilgang uttalte departementet i punkt 4.4.3.2 i høringsnotatet følgende:

«Som nevnt i punkt 4.4.2 i høringsnotatet innebærer endringen i konvensjonens artikkel 101 at nasjonale utlendingsmyndigheter med ansvar for utstedelse av visum og behandling av visumsøknader og for håndtering av utlendingslovgivningen kan få tilgang til personrelaterte dokumenter som nevnt i artikkel 100 nr. 3 d) og e), det vil si blankodokumenter og legitimasjonsdokumenter som er stjålet eller på annen måte forsvunnet, jf også SIS loven § 6 annet ledd bokstav d) og e).

Departementet er enig i EUs begrunnelse om at den utvidede tilgangen vil gi utlendingsmyndighetene et bedre grunnlag for å behandle søknader i henhold til utlendingslovgivningen. Bruk av stjålne eller forfalskede dokumenter representerer et problem innenfor utlendingsforvaltningen. En utvidet tilgang som nevnt vil kunne redusere antallet uriktige avgjørelser som er basert på misbruk eller forfalskning av blanko- og legitimasjonsdokumenter.»

5.5.4 Høringsinstansenes syn og departementets vurdering

5.5.4.1 Tilgang for påtalemyndigheten

Riksadvokaten uttaler at forslaget om å gi påtalemyndigheten tilgang til SIS er praktisk viktig, idet slik tilgang er effektivitetsfremmende og nyttig. *Den Norske Advokatforening* er ikke enig i at påtalemyndigheten bør gis direkte tilgang til SIS, og uttaler i denne forbindelse blant annet følgende:

«Det er et skille mellom politi og påtalemyndighet. Dette har rettssikkerhetsmessige begrunnelser. Også hensynet til jevnbyrdighet mellom partene står her sentralt. Politiet etterforsker og presenterer en sak. Det som presenteres skal aktor og forsvarer ha lik tilgang til. Hvis statsadvokatene ønsker ytterligere etterforskning, sendes etterforskningsordre. Denne får også forsvarer, samt resultatene. Det blir ikke heldig dersom statsadvokatene skal etterforske i registrene selv og a) unnlate å be om skritt som ikke tjener påtalemyndighetens sak, og der man ikke ser at resultatet kan være til fordel for den siktedes sak og forsvarerens innfallsvinkel til saken; og b) ikke skaffe notoritet over hvilke opplysninger som er tatt med i betraktning ved påtaleavgjørelser.»

Datatilsynet støtter heller ikke forslaget under henvisning til at departementet i høringsnotatet ikke har godtgjort at den høyere påtalemyndighet har saklig behov for opplysningene i sitt arbeid. Tilsynet mener videre at dersom det er behov for å gi statsadvokaten i Eurojust tilgang til N.SIS, kan dette spesifiseres i loven.

Departementet kan ikke se at forslaget om å åpne for at også påtalemyndigheten kan gis direkte tilgang til SIS reiser prinsipielle spørsmål av rettssikkerhetsmessig karakter. For det første må man ikke miste av synet at SIS ikke er et tradisjonelt etterforsknings- eller etterretningsregister, men at systemet inneholder rene faktaopplysninger om gjenstander og personer, jf den uttømmende opplistingen i SIS loven § 6 om hvilke opplysninger som kan registreres. For det annet er det heller ikke spørsmål om påtalemyndigheten kan få tilgang til opplysningene som sådanne, men på hvilken måte den kan få tilgang. Videre er det viktig å merke seg at adgang til direkte søk er avhengig av at vedkommende person, ved siden av å ha tjenestemessig behov, har fått særskilt bemyndigelse, jf SIS loven § 12 annet ledd. Hvem som gir slik bemyndigelse og hva som er vilkårene er nærmere regulert i SIS forskrift av 21. desember 2000 § 1 – 6. Det er med andre ord

ikke slik at åpningen for å gi påtalemyndigheten tilgang til SIS, automatisk innebærer at samtlige statsadvokater gis tilgang.

Som nevnt i punkt 5.5.3 i proposisjonen har departementet i høringsnotatet i forbindelse med dette forslaget lagt vesentlig vekt på å ha hjemmel for at den norske statsadvokaten i Eurojust kan få direkte tilgang til SIS. Det vil fortone seg som unødvendig omstendelig at vedkommende skal være henvist til å gå via SIRENE i Norge for å kunne skaffe seg opplysninger fra SIS. At kun denne personen skal nevnes i loven, slik Datatilsynet synes å foreslå, finner departementet mindre heldig, idet det er et generelt prinsipp at utforming av lover ikke skal være for detaljert.

For at den norske statsadvokaten i Eurojust eller andre representanter for den høyere påtalemyndighet skal få direkte tilgang til SIS, er det i tillegg nødvendig å endre SIS forskriften § 1 – 6 med henblikk på hvem som kan gi bemyndigelse og hva som er vilkårene. I forbindelse med høringen av endringer i SIS forskriften vil det også være naturlig å vurdere de betenkelighetene som er fremsatt av *Den Norske Advokatforening* og *Datatilsynet*. Høringsbrevet om blant annet endringer i SIS forskriften vil bli utsendt i slutten av 2005.

På denne bakgrunn opprettholder departementet forslaget om at SIS loven § 12 første ledd bokstav a) utvides til å gjelde påtalemyndigheten.

5.5.4.2 Utvidet tilgang for utlendingsmyndighetene

Kommunal- og regionaldepartementet og *Utlendingsdirektoratet* støtter forslaget, og uttaler at forslaget må antas å medføre at flere saker nå vil kunne avgjøres på riktigst mulig grunnlag.

Den Norske Advokatforening er også kritisk til forslaget om utvidet tilgang for utlendingsmyndighetene, og uttaler blant annet følgende:

«I utgangspunktet bør det være tilstrekkelig at de retter henvendelser til politiet/Kripos når tilgang til opplysninger tjenestemessig er påkrevd. Registeret må på prinsipielt grunnlag ha så begrenset innsyn som mulig. En tilgang til registeret vil gi innsyn i en rekke over-skuddsinfo – f eks om hvem som er registrert, samt at en begrenset tilgang til selve registeret nå signaliserer en mulig utvidelse i personkrets og omfang senere. Den utvidelse som er foreslått i § 12 nr b bør derfor også være gjenstand for en bredere vurdering og høring før det eventuelt gjøres til lov.»

Datatilsynet har ingen innvendinger mot forslaget.

Departementet kan ikke se at endringsforslaget medfører at utlendingsmyndighetene kan få tilgang til overskuddsinformasjon, slik Advokatforeningen synes å antyde. Endringsforslaget er begrenset til å gjelde tilgang til opplysninger som nevnt i SIS loven § 6 annet ledd bokstavene d og e, slik de lyder etter endringsforslaget, jf punkt 5.3 i proposisjonen. Det betyr at utlendingsmyndighetenes tilgang utvides til å gjelde opplysninger om stjålne eller på annen måte forsvunne blankodokumenter og nærmere spesifiserte legitimasjonsdokumenter. Som nevnt i punkt 5.5.2 i proposisjonen er den tilsvarende endringen i konvensjonen begrunnet med at utlendingsmyndighetene da vil få et bedre grunnlag til å behandle søknader om for eksempel visum, og at det i denne forbindelse ble lagt særlig vekt på at man i større grad kan unngå å innvilge visum til personer som benytter seg av forfalskede dokumenter. Som også påpekt i høringsnotatet, jf punkt 5.5.3 i proposisjonen, representerer bruk av stjålne eller forfalskede dokumenter et problem innenfor utlendingsforvaltningen, og forslaget må antas å føre til en reduksjon av antallet uriktige avgjørelser som er basert på misbruk eller forfalskning av blanko- eller legitimasjonsdokumenter.

Siden departementet heller ikke kan se at det finnes gode grunner som taler mot å gi utlendingsmyndighetene utvidet tilgang som nevnt, foreslås det å endre SIS loven § 12 første ledd bokstav b i samsvar med den tilsvarende endringen i konvensjonens artikkel 101.

5.6 Endring av sletteregele

5.6.1 Gjeldende rett

SIS-loven § 20 regulerer sletting av opplysninger i SIS, og tilsvarende konvensjonens artikler 112 og 113. I henhold til § 20 første ledd er hovedregelen at opplysninger skal slettes når de ikke lenger er nødvendig for formålet med registreringen. I tillegg inneholder bestemmelsens femte og sjette ledd absolutte slettefrister for nærmere angitte gjenstander som er registrert i medhold av SIS loven § 9. Bestemmelsen inneholder ikke noen særskilte regler for sletting av supplerende opplysninger, idet behandling av disse (herunder sletting) i henhold til SIS loven § 11 reguleres av henholdsvis strafferegistrerings- og personopplysningsloven.

5.6.2 Endringen i Schengenkonvensjonen

De vedtatte endringene av konvensjonens slette-regler er todelt. For det første har man innført ny artikkel 113 A, som regulerer sletting av supplerende opplysninger. Dette må ses i sammenheng med ny artikkel 92 nr. 4, som regulerer behandling av supplerende opplysninger, jf punkt 5.4.2 i proposisjonen. I tillegg har man endret konvensjonens artikkel 113 nr. 1 som regulerer sletting av opplysninger som er lagret i SIS.

5.6.2.1 Nærmere om sletting av supplerende opplysninger

Den nye artikkel 113 A inneholder to punkter. I artikkel 113 A nr. 1 første punktum gis det anvisning på at supplerende opplysninger kun kan oppbevares så lenge det er nødvendig for å tjene formålet de ble gitt for. I annet punktum gis det i tillegg anvisning på at opplysninger under enhver omstendighet må slettes senest ett år etter at meldingen om vedkommende person eller gjenstand er slettet i SIS.

I artikkel 113 A nr. 2 gjøres det unntak ved at bestemmelsene i nr. 1 ikke berører «en medlemsstats rett til å oppbevare opplysninger i sine nasjonale registre om en bestemt melding registrert av denne medlemsstaten, eller om en melding som har vært gjenstand for tiltak iverksatt på medlemsstatens territorium. Hvor lenge slike opplysninger kan oppbevares i disse registrene er underlagt nasjonal lovgivning.»

5.6.2.2 Nærmere om endring av konvensjonen artikkel 113

Artikkel 113 nr. 1 ble endret for å skape mer oversiktlige og enkle regler for sletting av opplysninger om gjenstander. Bestemmelsene om at opplysninger om legitimasjonsdokumenter og pengesedler kan oppbevares i høyst fem år og opplysninger om motorkjøretøyer, tilhengere og campingvogner i høyst tre år ble opphevet. Denne type opplysninger vil nå falle inn under regelen om at andre opplysninger enn personopplysninger skal oppbevares i høyst 10 år. Det eneste unntaket fra denne regelen er et nytt forslag om at opplysninger om gjenstander som er registrert i henhold til artikkel 99 nr. 1 skal oppbevares i høyst fem år. Artikkel 99 hjemler registrering av opplysninger om personer og gjenstander for observasjon eller målrettet kontroll.

5.6.3 Departementets høringsnotat

I høringsnotatet 24. oktober 2005 foreslo departementet å gjennomføre ny artikkel 113 A i konvensjonen ved å gi SIS loven § 20 en tilsvarende tilføyelse i form av nytt syvende ledd. Dette var en naturlig konsekvens av at departementet også hadde foreslått å endre lovens § 11 om utveksling av supplerende opplysninger i samsvar med konvensjonens artikkel 92 nytt nr. 4.

Vedrørende sletting av opplysninger om gjenstander anførte departementet følgende (se punkt 4.5.3.2 i høringsnotatet):

«Departementet er enig i at det kan være hensiktsmessig å innføre mer enhetlige absolutte slettefrister for de ulike gjenstandene. Endringen i artikkel 113 innebærer at man nå ikke lenger skiller mellom de ulike kategorier av gjenstander hva gjelder de absolutte slettefristene. Istedenfor har man i realiteten innført ulike absolutte slettefrister avhengig av formålet med registreringen av gjenstandene, selv om dette ikke uttrykkelig fremgår av ordlyden i artikkel 113 nr. 1. I henhold til konvensjonens artikkel 100, jf SIS loven § 9, er det adgang til å registrere opplysninger om gjenstander som ettersøkes for beslag eller som bevis i en straffesak. Gjenstander som er registrert til disse formålene kan nå oppbevares i høyst ti år. I tillegg kan de gjenstander som er nevnt i artikkel 99 nr. 1, jf SIS loven § 8, registreres med henblikk for observasjon eller målrettet kontroll. Disse gjenstandene kan etter endringen oppbevares i høyst fem år.»

Departementet foreslo at endringen av konvensjonen artikkel 133 nr. 1 gjennomføres i norsk rett ved at SIS loven § 20 femte og sjette ledd endres tilsvarende.

5.6.4 Høringsinstansenes syn og departementets vurdering

Datatilsynet er tilfreds med at sletteregler i forhold til supplerende opplysninger konkretiseres. Videre uttaler tilsynet:

«Samtidig er Datatilsynet bekymret for mangel på konkrete regler for sletting når det gjelder supplerende opplysninger gitt av norske myndigheter eller opplysninger som danner grunnlag for tiltak fra norske myndigheter. Inntil det foreligger mer presist lovgrunnlag for sletting av opplysninger i norsk lovgivning, mener Datatilsynet at sletteregelen også bør gjelde for nevnte kategori av supplerende opplysninger.»

Når det gjelder forslaget om sletting av gjenstander, uttaler tilsynet:

«Når det gjelder utvidelse av slettereglene til oppbevaring i inntil 10 år, kan Datatilsynet ikke støtte den. Riktignok er hovedregelen at opplysninger skal slettes når de ikke lenger er nødvendige for formålet. Når loven inneholder en maksimumsfrist, er det erfaringsmessig slik at det er maksimumsfristen som vil tjene som hovedregel for sletting.»

Når det gjelder forslaget vedrørende sletting av gjenstander, kan endringen ikke antas å medføre vesentlige endringer i forhold til hva som er praksis i dag. Hovedregelen er fortsatt at opplysninger om gjenstander skal slettes når oppbevaring ikke lenger er nødvendig for formålet med registreringen. I de fleste tilfellene vil sletting derfor skje før den absolutte slettefristen er utløpt. Forslaget innebærer således først og fremst en forenkling av regelverket ved at en ikke lenger opererer med forskjellige slettefrister knyttet til de ulike gjenstandene. Den absolutte slettefristen er nå fem år for gjenstander som er registrert med henblikk på observasjon og målrettet kontroll, og ti år for gjenstander som er registrert for beslag eller bevis i en straffesak. Departementet har merket seg Datatilsynets innsigelse om at maksimumsfrister gjerne vil tjene som hovedregel for sletting, men en kan ikke se at dette i like stor grad gjør seg gjeldende ved sletting i etterlysingsregistre. Tvert i mot vil unødvendig oppbevaring av opplysninger i slike registre føre til merarbeid for politiet, idet registre da vil vise flere etterlyste gjenstander enn de som faktisk etterlyses. SIS vil på denne måten bli mer uoversiktlig, og politiet risikerer i tillegg å bruke tid til å etterspore gjenstander som allerede er funnet. Det er derfor i politiets egen interesse å slette opplysningene så snart det ikke lenger er nødvendig å oppbevare dem, noe som etter departementets syn i betydelig grad reduserer muligheten for at maksimumsfristen vil bli hovedregelen.

Når det gjelder de nye slettereglene for supplerende opplysninger, kan heller ikke disse antas å medføre nevneverdige endringer i forhold til dagens praksis. Også her er hovedregelen at disse skal slettes når det ikke lenger er nødvendig å oppbevare dem ut fra formålet med meldingen. Pålegget om en absolutt sletteplikt ett år etter at meldingen er slettet i SIS, kan imidlertid i visse tilfeller innebære en skjerping i forhold til dagens ordning. På denne bakgrunn var det også viktig å etablere et unntak fra denne absolutte fristen for

de supplerende opplysninger som vedkommende land overfører sammen med meldingen. Som eksempel kan nevnes at Norge legger inn en melding i SIS og samtidig overfører supplerende opplysninger, som fra før av var registrert i politiets etterretningsregistre. De land som mottar disse opplysningene, må slette dem senest ett år etter at de er slettet i SIS. Norge derimot kan beholde opplysningene i sine etterretningsregistre, forutsatt at det fortsatt er nødvendig å beholde dem i en annen sammenheng. Sletting av disse opplysningene vil da følge av norsk lovgivning utenfor SIS loven. Det samme gjelder for opplysninger som Norge har mottatt fra et annet land, dersom meldingen har ført til tiltak i Norge.

Datatilsynets forslag om at de omtalte unntakene ikke skal gjelde for nevnte kategori av supplerende opplysninger, finner departementet ikke grunn til å følge. Datatilsynets forslag er begrunnet med at sletting av opplysninger i politiets registre er basert på et mindre presist lovgrunnlag. Det medfører riktighet at regulering av politiets behandling av opplysninger, herunder sletting, i dag i stor grad er basert på instruks i form av rundskriv med videre. Departementet kan imidlertid ikke se noen grunn til å innføre forskjellige sletteregler for opplysninger som befinner seg i norske politiregistre, avhengig av om de brukes som supplerende opplysninger i forbindelse med en melding i SIS.

Departementet opprettholder på denne bakgrunn forslaget om å endre slettereglene i SIS loven i samsvar med de tilsvarende endringene i konvensjonen.

5.7 Nærmere om ikraftsetting av endringsforslagene

Ikraftsetting av de ulike endringsforslagene er avhengig av EUs beslutning om ikraftsetting av de tilsvarende endringene i konvensjonen. For noen av de vedtatte endringene har EU fastsatt tidspunktet for ikraftsetting, mens det for andre endringer i konvensjonen fortsatt ikke er fastsatt et konkret ikraftsettingstidspunkt.

De endringer som kan tre i kraft rett etter at loven er vedtatt, er endringene i forslagene til §§ 6 bokstav e, 11, 12 bokstav b og 20.

De øvrige endringsforslagene i §§ 6 første og annet ledd, 8 og 12 ny bokstav c vil tre i kraft senere, avhengig av hvilke tidspunkter EU fastsetter for ikraftsetting av de tilsvarende endringene i konvensjonen.

6 Økonomiske og administrative konsekvenser

Forslagene antas ikke å ville medføre nevneverdige økonomiske eller administrative konsekvenser.

7 Merknader til de enkelte bestemmelsene i lovforslaget

Til § 6

Første ledd ny bokstav i er i samsvar med den tilsvarende endringen i Schengenkonvensjonen artikkel 94 nr. 3. Bestemmelsen hjemler adgang til å registrere etterlyste personer som har rømt fra frihetsberøvelse, som for eksempel fra et fengsel, arrestlokale eller annen isolasjon. Nåværende bokstav i og j blir nye bokstaver j og k.

I annet ledd gjennomføres endringen i Schengenkonvensjonens artikkel 100 nr.3 om å tilføye flere gjenstander som kan registreres. I tillegg er opplistingen i bokstav a til h endret slik at den er identisk med opplistingen i artikkel 100 nr. 3.

Til § 8

Først ledd er endret i samsvar med den tilsvarende endringen i Schengenkonvensjonen artikkel 99 nr. 1 ved at det er tilføyd at også båter, luftfartøyer og containere kan registreres med henblikk på observasjon og målrettet kontroll.

Til § 11

Bestemmelsen er endret i samsvar med Schengenkonvensjonen artikkel 92 nytt nr. 4. Endringen innebærer at utveksling av supplerende opplysninger reguleres av SIS loven så langt den rekkes. Bestemmelsen slår fast at supplerende opplysninger i tilknytning til en melding i SIS, kun kan håndteres av den registeransvarlige (Nye Kripos). Dernest kan supplerende opplysninger kun utveksles dersom disse er nødvendige for å iverksette de tiltak meldingen gir grunnlag for, jf de grunnleggende personvernrettslige prinsippene om formålsbestemthet og nødvendighet som nedfelles. Bestemmelsen regulerer både de tilfellene der Norge overfører tilleggsopplysninger og der Norge mottar tilleggsopplysninger. Når Norge er avsender, vil særlig vilkåret om nødvendighet være av interesse ved at det ikke skal sendes flere eller andre supplerende opplysninger enn de som

er nødvendig for at mottakerlandet kan gjennomføre de tiltak den norske meldingen gir grunnlag for. Når Norge er mottaker av en melding, vil derimot vilkåret om formålsbestemthet være av størst betydning. Som eksempel kan nevnes at Norge mottar en melding fra et annet Schengenland med anmodning om å pågripe en bestemt person. I denne forbindelse overføres det i tillegg supplerende opplysninger som gir en nærmere beskrivelse av den straffbare handlingen vedkommende er siktet for. Norge vil da ikke kunne bruke disse opplysningene til et annet formål enn nettopp å pågripe den etterlyste personen.

Den øvrige behandlingen av supplerende opplysninger reguleres fortsatt etter strafferegistrerings- og personopplysningsloven, med unntak av de særlige slette regler som fremgår av lovens § 20 syvende ledd.

Til § 12

Endringen i første ledd bokstav a er i samsvar med endringen i konvensjonens artikkel 101 nr. 1, hvorefter det åpnes adgang for at også påtalemyndigheten gis direkte tilgang til SIS. Tilgang forutsetter videre tjenestemessig behov og særskilt bemyndigelse, jf bestemmelsens annet ledd og SIS forskriften § 1-6.

Endringen i første ledd bokstav b er i samsvar med endringen i konvensjonens artikkel 101 nr. 2, hvorefter utlendingsmyndighetens tilgang utvides til å gjelde stjalne eller på annen måte forsvunne blankodokumenter og legitimasjonsdokumenter, jf lovens § 6 annet ledd bokstav d og e.

Til § 20

Endringen i femte ledd er i samsvar med endringen i konvensjonens artikkel 113. Endringen innebærer at det ikke lenger er gjenstandens art som er avgjørende for den absolutte slettefristen, men formålet med registreringer av de ulike gjenstandene.

For endringen av sjette ledd gjelder det samme.

Nytt syvende ledd er i samsvar med ny kapittel 113 A i konvensjonen, og må ses i sammenheng med endringen i lovens § 11. Hovedregelen er at supplerende opplysninger skal slettes når det ikke lenger er nødvendig å oppbevare dem for å oppnå formålet med registreringen. I tillegg gis det anvisning på en absolutt slettefrist ved at opplysninger under enhver omstendighet skal slettes ett år etter at meldingen er slettet i SIS. Fra denne absolutte slettefristen gjøres det to unntak. Det første unntaket gjelder for de tilfellene der norske myndigheter har sendt tilleggsopplysninger. Disse vil som regel være registrert fra før av i politiets registre, og slettes derfor i henhold til den lovgivningen som regulerer sletting av opplysninger i politiets registre. Det andre unntaket gjelder de tilfellene der en melding fra utenlandske myndigheter har utløst tiltak fra norske myndigheter. Som eksempel kan nevnes at et annet land har innlagt en melding med anmodning om observasjon. Når norske myndigheter så utfører denne observasjonen, kan de oppbevare opplysningene i meldingen og eventuelle tilleggsopplysninger utover den absolutte slettefristen. Begrunnelsen for dette er at disse opplysningene da også vil være registrert i politiets øvrige registre, og sletting av disse reguleres av den lovgivningen som regulerer sletting av opplysninger i politiets registre.

Justis- og politidepartementet

t i l r å r :

At Deres Majestet godkjenner og skriver under et framlagt forslag til proposisjon til Stortinget om lov om endringer i lov 16. juli 1999 nr. 66 om Schengen informasjonssystem (SIS).

Vi HARALD, Norges Konge,

s t a d f e s t e r :

Stortinget blir bedt om å gjøre vedtak til lov om endringer i lov 16. juli 1999 nr. 66 om Schengen informasjonssystem (SIS) i samsvar med et vedlagt forslag.

Forslag

til lov om endringer i lov 16. juli 1999 nr. 66 om Schengen informasjonssystem (SIS)

I

§ 6 første ledd ny bokstav i skal lyde:

i) angivelse av om vedkommende har rømt fra frihetsberøvelse

Første ledd bokstav i og j blir nye bokstav j og k.

§ 6 annet ledd skal lyde:

Det kan også registreres opplysninger om følgende gjenstander:

- a) stjalne eller på annen måte forsvunne kjøretøyer med et cylindervolum på over 50 ccm, *båter og luftfartøyer,*
- b) stjalne eller på annen måte forsvunne tilhengere med en egenvekt på over 750 kg, *campingvogner, industriutstyr, utenbords båtmotorer og containere,*
- c) stjalne eller på annen måte forsvunne skytevåpen,
- d) stjalne eller på annen måte forsvunne blankodokumenter,
- e) stjalne eller på annen måte forsvunne eller ugyldiggjorte utstedte legitimasjonsdokumenter som f. eks. pass, identitetskort, førerkort, *oppholdstillatelser og reisedokumenter,*
- f) stjalne eller på annen måte forsvunne eller ugyldiggjorte registreringsbevis og *nummerskilter for kjøretøyer,*
- g) pengesedler (med registrerte nummer),
- h) *stjalne eller på annen måte forsvunne verdipapirer og betalingsmidler som f. eks. sjekker, kredittkort, obligasjoner og aksjer.»*

§ 8 første punktum skal lyde slik frem til nr. 1:

Det er adgang til å registrere opplysninger om personer, kjøretøyer, *båter, luftfartøyer og containere* med henblikk på observasjon eller målrettet kontroll

§ 11 skal lyde:

§ 11. Utveksling av opplysninger som ikke formidles via SIS

Den registeransvarlige kan utveksle opplysninger som ikke formidles via SIS (supplerende opplysninger). Slik utveksling kan bare skje for å tjene det formålet opplysningene er gitt for, og det er nødvendig for å gjennomføre de tiltak en melding gir grunnlag for. Behandlingen av supplerende opplysninger for øvrig reguleres av lov 11. juni 1971 nr. 52 om strafferegistrering og lov 14. april 2000 nr. 31 om behandling av personopplysninger, med unntak av de særlige slettereglene i § 20 syvende ledd.

§ 12 første ledd ny bokstav b og c skal lyde:

b) *påtalemyndighet*

c) utlendingsmyndighet med ansvar for behandling av visumsøknader, behandling av tillatelser til opphold, og ellers ved håndheving av utlendingsloven med hensyn til de opplysninger som er lagt inn i medhold av § 7 nr. 2 og § 6 annet ledd bokstav d og e for å gjennomføre bestemmelsene om personbevegelse i konvensjonen om gjennomføring av Schengenavtalen.

§ 13 første ledd bokstav c skal lyde:

c) utlendingsmyndighet i saker som nevnt i § 12 første ledd bokstav c

§ 20 femte ledd skal lyde:

Opplysninger om gjenstander som er registrert i medhold av § 9, skal ikke oppbevares lenger enn ti år.

§ 20 sjette ledd skal lyde:

Opplysninger om gjenstander som er registrert i medhold av § 8, skal ikke oppbevares lenger enn fem år.

§ 20 syvende ledd skal lyde:

Supplerende opplysninger som nevnt i § 11, skal ikke oppbevares lenger enn det som er nødvendig for formålet med registreringen. Slike opplysninger skal likevel slettes senest ett år etter at meldingen om vedkommende person eller gjenstand er slettet i SIS.

Slettingsplikten i annet punktum gjelder ikke dersom opplysningene er gitt av norske myndigheter eller i en melding fra utenlandske myndigheter som har utløst tiltak fra norske myndigheter.»

II

Loven gjelder fra den tid Kongen bestemmer. Kongen kan sette i kraft de enkelte bestemmelsene til forskjellig tid.

Gjeldende syvende ledd utgår.
